# De Zalige Troost van Gods Verkiezing

**Psalm 68: 8**
**Psalm 65: 2**
**Psalm 89: 14, 15**
**Psalm 111: 5**
**Psalm 118: 10**

Lezen: 2 Samuel 23: 1-7

**Dordtse Leerregels Hoofdstuk 1, paragrafen 8 t/m 11**

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, Die trouw blijft tot in eeuwigheid en Die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede, van Hem Die is en Die was en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Geliefde gemeente. Toen David aan het einde van zijn leven gekomen was, gaf de Heere hem een terugblik op zijn leven. Toen raakte hij verwonderd over datgene wat de Heere in zijn leven allemaal gedaan had. Vanaf zijn kinderjaren had de Heere in zijn hart gewerkt. Hij leerde zichzelf kennen als zondaar voor God. De belofte van de komende Zaligmaker werd een diepe zaak voor hem. De Heilige Geest leidde hem en gaf hem vergezichten om te zien dat in de toekomst de Heere Jezus inderdaad zou komen. Welke vergezichten heeft David van Christus niet gezien? Ga het maar na in de Messiaanse psalmen. En elke keer als de Heere hem iets liet zien van die komende Christus, werkte de Heilige Geest het geloof in zijn ziel, zodat hij van verre mocht zien, geloven en omhelzen.

Ja, David mocht koning worden om zijn volk te regeren. Hij werd door de Heilige Geest begiftigd met de gaven om psalmen te mogen dichten voor de dienst des Heeren. David was een gezalfde des Heeren. En door genade kon hij getuigen: *De Geest des HEEREN heeft door mij gesproken, en Zijn rede is op mijn tong geweest.* Hij was, zo zegt de Schrift, een man naar Gods hart. Hoe kwam dat? Waarom was David dat? En waarom kon David terugzien op zijn hele leven en al die rijke dingen vertellen? Was er misschien in David iets bijzonders, dat de Heere hem daarom tot deze rijkdommen en zaligheid verkoren had? Ach nee, totaal niet. En daar is David wel achter gekomen in zijn leven.

Vanmorgen heb ik er ook al iets van gezegd: het zwaard zal van zijn huis niet wijken. Zijn huis is niet geweest voor God zoals het zou moeten zijn. En dat was Davids schuld, dat wist hij maar al te goed. David heeft het geleerd, en Psalm 51 getuigt ervan: *Het is niet alleen dit kwaad dat roept om straf. Nee, ik ben in ongerechtigheid geboren. Mijn zonden maken mij het voorwerp van Uw toorn reeds van het uur van mijn ontvangenis af.* In David, gemeente, was totaal geen reden te vinden waarom de Heere hem zou kunnen verkiezen tot zaligheid. En toch horen wij hem in de Schriftlezing van deze middag getuigen: *Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is. Voorzeker is daarin al mijn heil en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.*

Waarom kon David dit nu zeggen? Waarom lag dat zo zeker in zijn ziel? Omdat de verkiezing zo zeker is. Omdat die verkiezing zo onvoorwaardelijk is. En omdat die verkiezing ook zo

onveranderlijk is. En daarom, daarom alleen juicht hij voor de troon tot in alle eeuwigheid. Kijk, en van die troost, die zalige troost van Gods verkiezing spreken de paragrafen 8 tot en met 11 van de Dordtse Leerregels. We schrijven als thema boven de prediking:

**De Zalige Troost van Gods Verkiezing**.

Drie gedachten:

1. De verkiezing is zeker.
2. De verkiezing is onvoorwaardelijk.
3. De verkiezing is onveranderlijk.

**1. De Verkiezing is Zeker**

Ja, Gods verkiezing is een grote troost, gemeente. Waarom? Omdat daardoor de zaligheid van een verloren zondaar zo zeker is. En dat komt, zo zeggen onze Dordtse vaderen, omdat er in die verkiezing, die er van eeuwigheid is, een eenheid is. Daar hebben de Dordtse vaderen hun vinger bij gelegd in paragraaf 8. Want wat zeggen zij? *De voormelde verkiezing is niet menigerlei, maar één en dezelfde van al diegenen die zalig worden, beide in het Oude en het Nieuwe Testament*.

Gemeente, dit komt nu zo tot ons, en dan begrijpen wij niet zo één-twee-drie wat onze Dordtse vaderen hier nu mee bedoelden. Ik zal het proberen uit te leggen. De verkiezing die er is bij God, dat is er maar één. God heeft één verkiezing. Er is maar één besluit. Er is maar één Goddelijk welbehagen. En wie nu in Christus verkoren is tot de zaligheid, zal daarom zalig worden. Of dat nu mensen waren die in de tijden van het Oude Testament leefden, of als het gaat om de Nieuwtestamentische kerk, allen die verkoren zijn tot zaligheid zullen zalig worden. Zo staat het in Gods Woord. Daarin zegt de Heere: *Ik heb toch Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid. Ik zal van het besluit verhalen*. Dat ene besluit, dat niet voor tweeërlei uitleg vatbaar is. *De HEERE heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd. Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting*.

Maar wat willen onze Dordtse vaderen hier nu mee zeggen, wat willen ze er nu mee zeggen dat die verkiezing één is en niet menigerlei? Ja, daar zit natuurlijk wat achter. En dat is ook zo. Wij weten wel dat de Dordtse Leerregels opgesteld zijn als een tegenantwoord op de leringen van de remonstranten. En wat leren de remonstranten op dit punt? Dat er verschillende soorten verkiezingen zijn. Dus niet één verkiezing, maar dat er gradaties zijn in die verkiezing. Verschillende mensen zijn verkoren.

Nou kunnen wij enerzijds wel zeggen dat als wij het woord 'verkiezen' gebruiken, en wij komen het woord 'verkiezing' tegen in de Bijbel, dan zien wij toch wel een soort onderscheid in de verkiezingen bij God. Zo heeft God Israël verkoren tot bondsvolk. Dus Nederland niet, China niet, maar Israël. Een tweede voorbeeld: in de kerkelijke gemeente, in de gemeente Gods, heeft de Heere mannen verkoren om een ambt te dragen. Dat is ook een zekere verkiezing. Ik zou nog een verkiezing kunnen noemen, en dat komt heel dicht bij ons: Waarom zit je hier, jongelui? Waarom zit u hier, volwassenen? Dat is Gods verkiezing, een bepaalde voorverkiezing bij God, laat ik het zo maar zeggen, ten opzichte van mensen die in de wereld leven, die vandaag niets horen. God heeft u en jou verkoren om deze dag onder de bediening van het Woord te zitten. En zo zouden we nog een paar voorbeelden kunnen noemen waartoe God mensen verkoren heeft. Dus er is een zeker verschil in verkiezingen.

Maar als het gaat om de verkiezing tot zaligheid, tot behoud van je ziel, tot eeuwig leven, dan is er maar één soort verkiezing. En die verkiezing is niet menigerlei. Ja, dat preken de remonstranten wel. En zij zeggen zelfs: Gods Woord openbaart het. Hoe zagen die remonstranten dan de verkiezing? Hoe zagen ze dan die soorten verkiezing tot zaligheid bij God? Nou, remonstranten zeggen: God heeft alleen die mensen verkoren waarvan Hij van tevoren al wist dat ze zouden gaan geloven. Maar zó zouden gaan geloven dat het uit henzelf op zou komen. Dat ze nog een bepaalde wil overgehouden hebben na hun diepe val in Adam, waardoor ze toch zelf zouden kunnen geloven. Nee, dat zullen niet alle mensen hebben. Zo zag God van eeuwigheid. Maar als Hij van eeuwigheid al die mensen zag, dan wist Hij precies: Ja, die heeft die wil om te gaan geloven, en die heeft die wil ook om te gaan geloven. En die heeft het ook, dus die ga Ik uitverkiezen, omdat ze die wil om te geloven in zich hebben. Dat is één.

En het tweede is: als iemand dan die wil om te kunnen geloven in zichzelf heeft, is hij dan zeker van zijn zaligheid? Nee, dan zelfs ook nog niet. Want bij al die mensen waarvan God dan van tevoren gezien zou hebben dat ze de wil hebben om te geloven, vallen ze weer in twee groepen uiteen. Alsof er in die verkiezingen een soort onderscheid is. Er zullen mensen zijn die blijven volharden in het geloof, en er zullen mensen zijn die zullen afvallen van het geloof. En zo heeft God verkoren. Ja, en of je nu volhardt in het geloof of afvalt van het geloof, dat is ook iets wat met je eigen wil te maken heeft. Dus als je de wil in je hebt om te gaan geloven, voor het eerst, moet je het ook nog zelf kunnen volhouden. En als je het vol kan houden, dan kom je straks bij God in de hemel. En als je het niet vol kan houden, dan val je af van het zaligmakende geloof.

Wat een arme leer! Als dat toch zo zou zijn, gemeente, zou er niet één kind van God zeker kunnen zijn van hun zaligheid. Nou zeggen de remonstranten: dat kan een kind van God ten diepste ook eigenlijk niet. Want die zaligheid blijft toch afhangen van je eigen wil om te geloven. Ze zeggen zelfs: op je sterfbed kun je het zaligmakende geloof alsnog kwijtraken. En als je dan op je sterfbed ligt en het geloof is niet in de beoefening, dan wacht je alsnog de eeuwige verlorenheid. Feitelijk is er in deze visie geen sprake, geen mogelijkheid om tot de zekerheid des geloofs te kunnen komen.

En weet je wat nu zo erg is met die remonstranten? Ze dachten nog ook dat ze het Woord aan hun kant hadden. Ze zeggen: Judas, ja, die was ook verkoren tot zaligheid, maar ja, hij heeft het niet volgehouden, dus ging hij om eigen schuld verloren. En dat geldt ook van Simon de Tovenaar, dat geldt van de dwaze maagden. Ja, ze hadden wel het geloof, maar ze hielden het niet vol, dus gingen ze verloren. En zo menen de remonstranten dat er in die verkiezingen onderscheid is. Ja, God verkiest sowieso alleen gelovigen, waarvan Hij weet dat ze gaan geloven. En dan is er ook nog eens onderscheid: een deel zal het volhouden en een deel zal het niet volhouden. Kijk, dat wordt bedoeld met een menigerlei verkiezing.

En daartegenover zeggen onze vaderen: dat klopt niet, er is maar één verkiezing. En daarom is wat die remonstranten zeggen een dwaalleer. Kijk, dat is nu een boodschap waar een echt kind van God zo moedeloos van zou worden. Daar zouden ze wanhopig van worden. Want als er nu één volk op aarde is dat zo'n last kan hebben van vertwijfelingen, van die stormen van ongelovigheid en onzekerheid, dan zijn het Gods kinderen wel. Wat hebben ze toch dikwijls last van de aanvallen van de duivel. Wat een golven van ongelovigheid kunnen er niet over hun hart heen gaan. Wat een vrees om zichzelf te bedriegen. De strijd om alsnog als een hypocriet openbaar te komen. De angst om straks alsnog verloren te zullen gaan.

Maar, hoor, zo is het niet. De verkiezing is één en daarom blijft het een troost voor Gods kerk. *God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken*. Wie werkelijk verkoren is

tot zaligheid, die zal behouden worden. Echt, gemeente, er is geen afval der heiligen. En wat kan een mensenkind daar soms mee aangevallen worden? Als je er niet meer bij kunt wat er eerder geweest is, en je denkt dat het allemaal van jezelf is geweest, allemaal emotie en gevoel is geweest of iets wat je naar je toe getrokken had. Dan komt de duivel om te zeggen: Zie je het wel? Je bent een afvallige, je bent een verworpene.

Maar de zalige troost van de verkiezing is dit: *De Heere zal nooit herroepen wat Hij eenmaal heeft gesproken*. *Wat uit Zijn lippen ging, blijft vast en onverbroken*. En dat is naar Gods Woord. Kijk, wanneer Paulus gaat spreken over de zekerheid van de verkiezing en de zekerheid van de zaligheid, dan gaat hij de gemeente van Rome wijzen op Jacob en Ezau. En die tekst heb ik de vorige keer ook al geciteerd, en ik doe het vanmiddag nog een keer. Die bekende woorden: *Jacob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat*. Dat betekent: Jacob is van eeuwigheid verkoren tot de zaligheid, en Ezau niet.

Maar gemeente, zeg eens, kon Jacob nog verloren gaan? De remonstranten zouden zeggen van wel. Maar nu de Schrift: Kon Jacob verloren gaan? O, er waren in zijn leven duizenden redenen dat de Heere Zich zou moeten terugtrekken van Jacob. Die onverbeterlijke zondaar! Maar toch, Jacob lag in het Vaderhart van God. En al heeft hij duizend keren de genade van God verzondigd enn de band met God kunnen doorbreken en willen doorbreken, van Gods kant kon het niet. Ja, meer nog, hij was gegraveerd in de Middelaarshanden van de Heere Jezus Christus.

Weet u, toen deze onverbeterlijke zondaar uiteindelijk op zijn sterfbed terechtkwam, wat hield die man toen over? Dit ene gebed: *Op Uw zaligheid wacht ik, o HEERE*. Waarom? Waarom kon die onverbeterlijke zondaar dat zeggen? Omdat God hem had verkoren. En dat God tegen hem gezegd had in Bethel: *Ik ben de HEERE, de God van uw vader Abraham en de God van uw vader Izak; en in uw zaad zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden*. *En zie, Ik ben met u*. En later kwam de Heere erop terug, toen de Heere met Jacob en Jacob met de Heere worstelde in Pniël: *Uw naam zal voortaan niet Jacob heten, maar Israël; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en gij hebt overmocht*.

Het is omdat die onveranderlijke God tot troost van die zondaar, Jacob, had gezegd: *Ik schouw niet aan de ongerechtigheid in Jacob*. En die waren vele. Maar God zegt: *Ik schouw het niet meer aan in Jacob; ook zie Ik niet de boosheid in Israël; want Ik, de HEERE, uw God, ben met u, en het geklank des Konings is bij u*. Ziet u, gemeente, zo zeker is de zaligheid van degenen die door God verkoren zijn. Daar getuigt Gods Woord zo duidelijk van.

Dan denk ik terug aan mijn afscheidspreek in de gemeente van Elburg: *Ik, de HEERE, word niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jacobs, niet verteerd*. Is het al een wonder voor je geworden, mag het bij tijden leven in je ziel? *De Heere is zo getrouw als sterk, Hij zal Zijn werk ook voor mij volenden*. En dan dat gebed: *Verlaat niet wat Uw hand begon, o Levensbron, wil bijstand zenden*.

Er is dus geen tweevoudige verkiezing, alsof er nog mensen zouden kunnen afvallen van het geloof. Absoluut niet. Dat laat niet weg, gemeente, dat het wel kan voorkomen dat er bij mensen iets kan zijn dat lijkt op het zaligmakende geloof, op het zaligmakende werk van de Heere, terwijl na verloop van tijd blijkt dat het toch niet echt uit God was. Misschien kent u de uitdrukking nog wel, die in vroeger dagen wel gebruikt werd, dat er nabijkomend werk kan zijn. Het komt er heel dichtbij, maar het is het net niet.

O, en dan weet ik het al, en dan voel ik al: dan zijn er juist van die mensen die dit vanmiddag horen en die worden gelijk weer bevreesd, hè? Herken ik hoor. Dan ben je gelijk weer zo bang: Zou het bij mij ook nabijkomend werk zijn? Zou het bij mij ook maar de algemene werkingen van de Heilige

Geest zijn? En wat kan dit juist voor degene, ja juist voor degene waar de Heere werkt, zo'n grote aanvechting zijn? Want dan lezen ze in de Bijbel van een Bileam die kon profeteren, en van een Saul die zo nederig kon zijn, en van een Kaïn die zo kon wenen, en van een Simon de Tovenaar die zo'n betrekking had op Paulus, die grote apostel, of Judas die zo dicht bij de Heere Jezus leefde, maar die toch niet verkoren waren tot zaligheid. Wat een aanvechting, wat een strijd. Wat kan dat de troost benemen, als dat op je afkomt.

Maar als de Heere nu in je hart gewerkt heeft, en je wordt juist aangevochten met deze voorbeelden dat het nog wel eens nabijkomend werk zou kunnen zijn, wat doe je dan? Kruip je dan maar weg in je moedeloosheid en geef je maar toe aan al die wanhopige gevoelens? Of vlucht je met heel deze strijd tot de troon der genade, en leg je heel je hart voor de Heere open, en kom je met David op je knieën terecht, en zeg je: *Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten; en zie, of bij mij een schadelijke weg is, en leid mij op den eeuwigen weg, HEERE. Ik zou mij kunnen bedriegen, want ik heb een bedrieglijk hart. U weet het. Kijk U er maar in. Maar HEERE, ik zou mij niet willen bedriegen, want het gaat mij om U, HEERE, het gaat mij om U.*

Nou, als je zo op je knieën voor God ligt, laat ik het maar heel ruim zeggen, dan hoef je niet bang te zijn dat je verworpen bent, hoor. En de Dordtse vaderen komen er straks nog op terug. En als de Heere het geeft, zullen we dat nog gaan overdenken. Dan hoef je niet te wanhopen, maar ga des te meer tot de troon der genade om die zekerheid des geloofs te mogen ontvangen. Want de zaligheid die God werkt, die is zeker. En de weg tot die zaligheid, want HEERE gaat een weg met een mens, is ook zeker. En dat is zo'n eeuwig wonder, des te meer als wij gaan overdenken in onze tweede gedachte, dat die verkiezing ook onvoorwaardelijk is. Dat de Heere niet de mens verkiest op voorwaarden. Wat kan dat wel eens verruiming geven.

**2. De Verkiezing is Onvoorwaardelijk**

We gaan het in onze tweede gedachte overdenken: Door de verkiezing is de zaligheid onvoorwaardelijk. Ik denk weer heel even terug aan de kerstdagen. U bent het nog niet vergeten, hè: *Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard.* God is liefde. En daarom heeft Hij Zijn Zoon gezonden naar deze aarde. En daarom kon de Heere zeggen, en zegt Hij het nog steeds tegen allen die zalig worden: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid*.

Kijk, gemeente, en die liefde, die liefde Gods, die uitgaat naar een zondaar die zalig wordt, dat is een onafhankelijke liefde. Het is ook een onvoorwaardelijke liefde. Als de kerk des Heeren aan de Heere vraagt: HEERE, waarom hebt U mij verkoren tot zaligheid? Weet u wat de Heere dan zal zeggen? Dan zal Hij zeggen: De HEERE heeft geen lust tot u gehad, en Hij heeft u niet verkoren omdat u nu zo bijzonder was ten opzichte van alle andere mensen. Want je bent net als alle andere mensen een nakomeling van Adam, en je ligt met heel de wereld van nature verdoemelijk voor God. Maar, o God, waarom hebt U mij dan toch verkoren? Er is maar één antwoord: Omdat Ik u liefheb.

Gemeente, dat kun je niet begrijpen, hè. Dat zullen Gods kinderen niet kunnen begrijpen. En dan zeggen ze bij tijden: HEERE, was er dan echt helemaal niets in mij waarom dat U mij hebt liefgehad en mij daarom verkoren heeft tot zaligheid? Totaal niet. Integendeel. Alles in de mens was juist tegen God. En ontdekkende genade leert dat we van nature geneigd zijn God en onze naasten te haten. Ja, ontdekkende genade leert het: Ik ben zondig, door en door zondig, ellendig, verdorven. In mij is alleen maar onrecht, onrecht. Nochtans had God mij lief. Nochtans heeft God verkoren

tot zaligheid. Wat een kostbaar woord: Nochtans. Heb je dat woordje wel eens nat gemaakt met tranen van verwondering? Nochtans. Zo is het.

Nee, zo dachten de remonstranten niet. Die dachten dat God mensen ging verkiezen op voorwaarden. Alsof de Heere, met eerbied gesproken, dat zeg ik maar even zo voor jullie jongelui, een lijstje had en ermee ging kijken naar een persoon op de aarde: Ja, hier voldoet die aan, en daar voldoet die aan, en daar voldoet... Ja, klopt, Ik verkies hem tot zaligheid. Zou het? Ja, op welke voorwaarden dan? Nou, zeggen de remonstranten: Eén, het vermogen om te geloven. Twee, de wil om te gehoorzamen. En drie, de gezindheid om heilig voor God te leven. Als dat er is, dan ga Ik verkiezen.

Wie kan aan deze voorwaarden voldoen? Wie heeft de wil om volkomen gehoorzaam te zijn aan de Heere? Wie heeft van nature nog enig vermogen om zaligmakend te geloven? Bij wie van de gevallen mensen is er ergens nog de gezindheid te vinden om heilig voor de Heere te leven? Gemeente, het is er niet. We zijn dood in de zonde en de misdaden, onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. O, als de Heere toch werkelijk op grond van deze voorwaarden een mens zou moeten verkiezen tot zaligheid, dan kon Hij niemand verkiezen, want niemand kan aan deze voorwaarden voldoen. Onmogelijk.

En daar zult u het wel mee eens zijn, denk ik, toch? Wij hebben het vermogen niet om te geloven. Wij hebben de wil niet om te gehoorzamen. Wij hebben de gezindheid niet om heilig voor de Heere te leven. Maar pas nu toch wel op, want dat remonstrantse denken is zomaar niet uitgeroeid. Ook al horen wij bij de volgelingen van de Dordtse vaderen. Ook vandaag zijn er mensen die zich christen noemen, maar wel zelf kunnen geloven, en zelf wel kunnen gehoorzamen, en zelf wel heilig voor de Heere kunnen leven. En, Jezus, welke plaats heeft Hij dan in hun leven? Hij is het grote voorbeeld. Zoals Hij deed, moeten wij navolgen. Alsof wij dat kunnen. En zo kun je dan zalig worden, zegt menig christen in ons vaderland. Zo ben je uitverkoren. Maar gemeente, zo is het niet. En ook daar zult u het misschien wel mee eens zijn, tenminste, dat hoop ik.

En nu gaan we toch eens verder luisteren. En dan zijn we inmiddels gekomen bij paragraaf 9. Wat onze Dordtse vaderen daar nog meer zeggen. En dan kom ik misschien wel bij een hele pijnlijke zaak vanmiddag. Want naast dat voorgezien geloof en die gehoorzaamheid des geloofs, en die heiligheid, waaraan een mens dan moet voldoen wil hij verkoren worden tot zaligheid, spreken onze vaderen nog over *enige andere goede hoedanigheid of geschiktheid*. Er zijn dus blijkbaar nog meer voorwaarden om verkoren te kunnen worden. Zo zeggen de remonstranten.

Wat zouden die voorwaarden nu kunnen zijn? We kunnen er wel achter komen, gemeente. En ik hoop dat u al een beetje hebt zitten bladeren in de Dordtse Leerregels, zoals je die achter in je bijbeltje vindt. En dan blijkt dat het bestaat uit vijf hoofdstukken, waarbij drie en vier samengevoegd zijn. En als je dan zo'n hoofdstuk opslaat, dan krijg je eerst een aantal artikelen van onze Dordtse vaderen. En dan aan het eind, dan krijg je de belijdenis van de remonstranten zelf. En als we nu in hoofdstuk 1 gaan bladeren, en we komen bij paragraaf 18, de laatste paragraaf, dan vind je daarna de negen dwalingen, waar de Dordtse vaderen tegen ingegaan zijn in hoofdstuk 1. En dan gaat het mij even vanmiddag om dwaling 4. En ik ga u dat even rustig voorlezen: *Dat in de verkiezing tot het geloof, deze voorwaarden tevoren vereist worden: dat de mens het licht der natuur recht gebruike, vroom zijn, klein, nederig en ten eeuwige leven geschikt, gelijk alsof aan die dingen de verkiezing enigszins hing.*

Er zijn blijkbaar nog vijf voorwaarden: het licht der natuur gebruiken, dat is je ingeschapen godskennis en je geweten, vroom zijn, klein zijn, nederig zijn, en zo geschikt zijn voor het eeuwige leven. Wat wil dat zeggen? Nou, dat je met behulp van je geweten, en dat je bij je geweten te rade

moet gaan, en je ingeschapen godskennis moet laten spreken, om zo God te leren kennen, en in de schuld te komen bij God, dat je jezelf als zondaar gaat zien voor God, en dat je klein bent, en dat je nederig bent, en dat je ootmoedig bent, om je zo geschikt te maken voor God.

Wat vindt u nu van die voorwaarden? Nederig zijn, zondaar worden, klein worden, je eigen verootmoedigen voor de Heere, dat klinkt bekend, dat klinkt vertrouwd, want dat komt ook op de school van vrije genade voor, en dat hoort helemaal bij het geestelijke leven. Maar wist u wel, dat je juist op dat punt in remonstrantse gevaren kunt komen? Want misschien leeft het wel in jou of uw hart: Als ik nu eens zondaar word voor God, als ik nu eens werkelijk mijn schuld ga beleven, als ik nu werkelijk eens echt verbroken en verslagen word voor God, als ik nu eens echt bedroefd word over mijn zonde, als ik eens ernstiger zou leven, als ik ga breken met mijn zonde, als ik, als ik, als ik, dan zou God…

Mis, helemaal mis. Zie je hoe makkelijk het remonstrantse gif in onze aderen kan stromen? O jawel, die dingen die ik net noemde, worden een werkelijkheid op de school van vrije genade. Maar dat is niet een voorwaarde voor de verkiezing, maar dat zijn vruchten van de verkiezing. Want ach gemeente, als de Heere toch op voorwaarden van deze aspecten een mensenkind zou moeten verkiezen tot de zaligheid, wat is dat wankelmoedig? Hoe kunnen wij mensen ons ooit geschikt maken tot de zaligheid? Met ons bidden, met ons roepen, met onze ootmoed, met onze schuldbelijdenissen, met ons gevoelig zingen van de psalmen en het aangedaan zijn onder de prediking. Zou daar nu een voorwaarde kunnen liggen? Zou daar nu een grond kunnen liggen voor de zaligheid?

Ach gemeente, wat zou dat arm zijn, want Gods kinderen gaan het ontdekken. Als nu je tranen eens opdrogen, als je je aangename gestalten kwijtraakt, als je geen gebed meer hebt om te bidden en als je niet meer uit de volheid van je gemoed een psalmversje kan zingen, als je zelfs geen geloof meer overhoudt van binnen, wat heb je dan nog? Voel je hoe wankel het is om van deze dingen voorwaarden te maken waarop de Heere zou verkiezen tot zaligheid? Voelt u het met mij aan hoe arm zulk een godsdienst zou zijn en hoe wankel dan je geloofsleven zou zijn?

Maar gelukkig, zo is het bij God niet. Hij vraagt geen voorwaarden. Hij kijkt niet of een mens geschikt is om verkoren te worden tot zaligheid. Maar weet u wat nu zo'n troost wordt voor de kerk des Heeren? Dat de Heere zo eenzijdig werkt vanuit Zijn welbehagen. Hij maakt zondaren zalig die niets hebben, die niets kunnen, die niets zijn, die niets willen, die zelfs niet deugen. O, wat zalig om zo genade te ontvangen, om niet, vanuit dat eenzijdige Godswerk, uit dat welbehagen.

Zeg, mag je daar iets van kennen? Ben je ook gestorven aan je voorwaarden? Heeft de Heere ook de klederen van je eigen gerechtigheid van je afgeworpen? En is het naar binnen geslagen? *Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geen ding des gebreks; en gij weet niet dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.* Heb je het mee kunnen zingen: *Maar toen mijn Gods geest aan mijzelf had ontdekt, toen werd in mijn ziele de vreze gewekt; toen voelde ik wat eisen Gods heiligheid deed, en werd al mijn deugd, al mijn voorwaarden, al mijn gedachten en inzichten en bedenkingen, een wegwerpelijk leed*?

Om werkelijk een naakte zondaar voor God te worden, die het van God moet hebben, waarbij de verlossing van de andere kant moet komen. En die gaat ook komen. Want juist Christus roept het die naakte, arme, ellendige zondaren toe: *Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt worden, en de schande uwer naaktheid niet openbaar zou worden; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.*

Als de Heere zo tot je gaat spreken in al je ellende, in al je armoede, in al je naaktheid, dan komt Hij met Zijn trekkende liefde. En dan zal er een moment aanbreken dat je niet meer bij Christus vandaan kunt blijven. Dan word je als aangedreven om tot Christus te gaan. Dan zal de bloedwreker achter je aankomen. En dan gaat de Heere het waarmaken, of in een korte tijd of in een langere tijd, dat is aan Hem. Maar dit gaan alle verkorenen toch verstaan: *Toen vluchtte ik tot Jezus, Hij heeft mij gered; Hij heeft mij verlost van het vonnis der wet. En mijn heil en mijn vreugde en mijn leven werd Hij, en ik boog mij en geloofde, en mijn God sprak mij vrij*.

Zo, gemeente, zo heeft God de mens verkoren. Niets in zichzelf, niet omdat ze wat bezitten, maar juist omdat ze niets bezitten dan alleen maar zonde, schuld, ellende, goddeloosheid, vijandschap. Maar juist dezulken heeft Hij verkoren tot zaligheid, tot geloof, tot heiliging, tot een volkomen verlossing. En wat zalig om een nul te worden voor God. Ik hoor het de oude dominee Van der Ent nog zeggen: Gods kinderen worden een nul, een nul die ligt bovenop een berg, de berg van hun eigen hoogmoed. Maar wat doet de Heere? Hij laat hem van de berg afrollen. En wat denkt dan zo'n nul? Nu is het eeuwig verloren. Maar onderaan de berg staat die Ene, Christus en vangt hem op. En zo wordt een nul een tien voor God. Snapt u het? Eenzijdig Godswerk. En dat is naar de Schriften. Niets in de mens, maar al uit Hem. Zo reist de kerk naar het eeuwig Jeruzalem. God heeft mensen verkoren, zonder voorwaarden. En tenslotte is die verkiezing ook onveranderlijk.

**3. De Verkiezing is Onveranderlijk**

Onze laatste gedachte. In paragraaf 7 komen we het al tegen, dat de verkiezing onveranderlijk is. En hier, in het slot van vanmiddag, paragraaf 11, komen onze Dordtse vaderen er nog een keer op terug: *En gelijk God Zelf, op het hoogste wijs, onveranderlijk, alwetend en almachtig is, alzo kan de verkiezing door Hem gedaan, niet ontdaan en wedergedaan, nog veranderd, nog herroepen, nog afgebroken worden, nog de uitverkorenen verworpen, nog hun getal verminderd worden*.

En dat is zo'n geweldige troost, gemeente. De Heere komt nooit meer op Zijn besluit terug. Als je naam geschreven staat in het boek des levens, ik ga het maar heel eenvoudig zeggen, jongelui, weet je wat de Heere dan nooit zal doen? Dat Hij dat boek des levens zal openen en zeggen: Die jongen daar in Kralingen, die Ik opgezocht heb, die Ik zalig gemaakt heb, die heeft weer zo tegen Mij gezondigd, Ik schrap hem eruit. Dat doet God nooit. Hoor je het, kind van God? Dat doet Hij nooit. Ik zal nooit herroepen *hetgeen Ik eenmaal heb gesproken, wat uit Mijn lippen ging, blijft vast en onverbroken*. Hij komt er nooit meer op terug.

O, hier op aarde kunnen we weleens een besluit nemen, en naderhand moet je dat besluit opnieuw wegen, en misschien moet je een besluit herzien. Dat komt wel eens voor. Maar bij God niet. Zijn besluit staat vast, want het is Gods besluit, het is het besluit van God. Omdat God, zo zeggen onze vaderen, ten hoogste wijs is, onveranderlijk is, alwetend is, almachtig is. En daar heb je nu drie heerlijke gronden waarom Gods besluit tot zaligheid van een zondaar onveranderlijk is.

Gemeente, in die verkiezing zit nu werkelijk niets ongerijmd. Dat is zo volmaakt, zo correct. Daar mankeert werkelijk niets aan. Het zit zo volmaakt, zo wijs in elkaar. Het hoeft niet veranderd te worden, en het kan niet veranderd worden. God is op het hoogste wijs om het zo te doen. Toen Paulus daar een indruk van kreeg, werden de snaren van zijn hart geraakt, en begon hij te zingen. Ja, dat kan niet anders. Als de snaren van je hart worden geraakt, dan ga je zingen. En wat heeft Paulus gezongen? *O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorzoekelijk zijn Uw oordelen, en hoe onnaspeurlijk zijn Uw wegen! Wie heeft den zin des HEEREN gekend, of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal Hem wedervergolden worden? Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen*.

Daarom is de verkiezing onveranderlijk. Ja, omdat God Zelf onveranderlijk is natuurlijk. Zo zeggen onze vaderen dat ook. Alles wat van de Heere is, is onveranderlijk. Hij Zelf verandert niet. Zijn Woord verandert niet. Zijn daden veranderen niet. Zijn deugden veranderen niet. Zijn gedachten blijven hetzelfde. En daarom zijn ook Zijn besluiten onveranderlijk.

En weet je, daar kan soms in het leven van Gods kinderen wel eens zo'n heerlijke rust uit voortvloeien in je ziel, als je jezelf bij God mag kwijtraken, ook de dingen die je zo bezig kunnen houden in dit leven. In die onveranderlijke God rust het zaligmakende geloof. Ik hoor die dichter zingen, die daar iets van beleefde: *Rust, mijn ziel, uw God is Koning; heel de wereld Zijn gebied. Alles wisselt op Zijn wenken, maar Hij Zelf verandert niet.*

O, bij ons mens is dat zo anders, hè. Er is niets zo veranderlijk als een mens. Zo is David in de gunst bij Saul, en zo wil Saul hem doden. Zo roepen ze in Jeruzalem: Hosanna, Hosanna! En zo roepen ze: Kruis Hem, kruis Hem! Maar zo veranderlijk als een mens is, zo onveranderlijk is de Heere. En daarom is ook Zijn verkiezing onveranderlijk.

Er is nog iets. De Dordtse vaderen spreken van Gods alwetendheid. En misschien zegt u: Ja, dominee, hoe moet je dat nu zien? Heeft Gods alwetendheid nu te maken met de onveranderlijkheid van Zijn besluit, van Zijn verkiezing? Jazeker. Want juist omdat de Heere alwetend is, kon Hij natuurlijk ook in de toekomst kijken. En Hij wist precies wat er met al die mensen zou gaan gebeuren, ook die mensen die Hij van eeuwigheid had liefgehad. En Hij wist het: Bij alles wat Ik nu ga doen, zal Ik niets tegenkomen waardoor Ik Mijn verkiezing zou moeten herzien.

En daarin ligt een troost. Want ik ga het u even duidelijk maken met een voorbeeld. De Heere had ook Simon Petrus tot de zaligheid verkoren. En de Heere wist precies wat er met deze man allemaal zou gebeuren. Hij wist hoe laag het met deze man zou aflopen, dat hij zijn Meester drie keer zou verloochenen en zeggen: Ik ken Hem niet. Dat wist de Heere allemaal van tevoren. En toch hem verkoren tot zaligheid, onvoorwaardelijk. Want Christus had ook over Simon gezegd: *Ik ken de Mijnen, en word van de Mijnen gekend.* Want de Heere kent degene die de Zijnen zijn. *Zijn raad zal bestaan, Hij zal al Zijn welbehagen doen.*

Zijn besluit kon Hij op voorhand onveranderlijk maken, ongeacht wat er allemaal zou gebeuren. En Hij wist het, wat er allemaal zou gebeuren. Dat maakt het nog rijker, dat Zijn besluit om verloren zondaren zalig te maken zo onveranderlijk is. Hij wist alle dingen.

En tenslotte Zijn almacht. Ook dat maakt Zijn besluit om zondaren zalig te maken zo onveranderlijk. Want God is zo almachtig, dat Hij bij machte was om te verkiezen. Hij was bij machte om de zaligheid te verwerven. Hij is bij machte om de zaligheid toe te passen. Hij is bij machte om bij de verworven zaligheid en de toegepaste zaligheid te bewaren. En daarom kon Hij voor alle dingen een schare die niemand kan tellen tot de zaligheid verkiezen. Zijn raadsplan zal volvoerd worden. *Zijn raad zal bestaan.*

Hoe zalig, hoe troostvol is die onveranderlijke verkiezing tot zaligheid. En luister nu eens. Wil je nu één ding niet doen, alsjeblieft niet doen, en zeggen: Ja, maar als dat dan onveranderlijk is, en ik ben niet verkoren, wat dan? Wil je zo nu niet denken? O, wil je alsjeblieft zo niet denken. Want de duivel wil dat voeden. Maar ga het nu eens vanaf de andere kant bezien. Al sta je er nog helemaal buiten, en denk je dat je een verworpene bent, maar ga dan eens op je knieën en zeg: O God, nu is er bij U een verkiezing tot zaligheid, en ik heb gehoord dat dat onveranderlijk is. HEERE, hier ben ik, met heel mijn verzondigd leven. HEERE, ik sta er buiten. Ik weet niet hoe het moet. En de ene gedachte na de andere komt in mijn hoofd boven, en ik zit maar te redeneren. HEERE, neem het

weg, neem het weg. En wilt U mij brengen, uit louter genade, bij die zalige troost van Uw verkiezing, opdat ik met Gods kinderen mee zou mogen zingen: *Dit weet ik vast, God zal mij nooit begeven; niets, niets maakt mijn ziel vervaard*.

Amen